

Lăcusta, în schimb tremura de frig. A căutat zile întregi ceva de mâncare, dar nu a găsit nimic, nici măcar o firimitură. Era înfometată și înghețată. Și-a amintit de zilele în care furnica o sfătuia să muncească, nu doar să se relaxeze. Dacă ar fi ascultat-o, acum nu ar mai fi fost nici înfometată, nici înghețată.

După ce a adunat suficientă mâncare, furnica a hotărât că este timpul să își pregătească culcușul.

Într-o zi, în timp ce muncea neostenită, s-a întâlnit iar cu lăcusta.

— Astăzi ce cari, prietenă dragă? a întrebat lăcusta.

— Fân. Îmi va ține de cald la iarnă. Ar trebui să-ți faci și tu un culcuș din fân, i-a răspuns furnica.

Lăcusta a văzut o furnică alergând de zor, cărând mâncare, însă a hotărât să tragă un pui de somn. Când s-a trezit, a văzut din nou furnica trecând. Ea căra în spinare o boabă de porumb.

— Unde pleci, prietenă dragă, cu așa povară în spate? a întrebat lăcusta curioasă.

— Duc bobul ăsta acasă și îl pun la păstrare pentru la iarnă i-a răspuns furnica. Ar trebui să te pregătești și tu. Zăpada va cădea curând.